

IONEL NISTOR

Printre Stele

EDITURA „SALONUL LITERAR”
2017

Personalitate recunoscută a Vrancei culturale, d-l **Ionel NISTOR** ni se dezvăluie de câțiva ani buni ca poet profund, în a cărui poezie întâlnim gânduri, sentimente trăite sau provocate de concretul cotidian și care, fiind tratate cu ironie sau degajare, declanșează un demers liric original. Temele și motivele volumului de față, ca și cele anterioare, sunt multe și interesante: fațetele destinului, dragostea atotputernică, zădărnicia existenței, micimea omului în fața lui Dumnezeu, hazardul, libertatea, copilăria, etc. Ca toți adevărații poeți, și d-l **Ionel NISTOR** își pune marea întrebare: ce este dincolo dacă și stelele mor? Poetul ne îndeamnă să iubim, să ascultăm și să deslușim tainele muzicii, arta care zidește și care ne poartă între viață și moarte și, mai departe, dincolo de albastrele sfere cerești.

Cartea „**Printre stele**”, având pilonii forte ai rafinamentului intelectualului matur, ne descoperă, în majoritatea poemelor, luciditatea realității și tristețea gânditorului conștient că finalul va fi câștigat de Cronos. Felicit autorul și-i aștept cu bucurie noile volume!

Culiță Ioan UȘURELU
redactor șef al revistei
„Salonul literar”

Personalitate recunoscută a Vrancei culturale, dl. Ionel NISTOR ni se dezvăluie de câțiva ani buni ca poet profund, în a cărui poezie întâlnim gânduri, sentimente trăite sau provocate de concretul cotidian și care, fiind

tratate cu ironie sau degajare, declanșează un demers liric original. Temele și motivele volumului de față, ca și cele anterioare, sunt multe și interesante: fațetele destinului, dragostea atotputernică, zădărnicia existenței, micimea omului în fața lui Dumnezeu, hazardul, libertatea, copilăria, etc. Ca toți adevărații poeți, și dl. Ionel NISTOR își pune marea întrebare: ce este dincolo dacă și stelele mor? Poetul ne îndeamnă să iubim, să ascultăm și să deslușim tainele muzicii, arta care zidește și care ne poartă între viață și moarte și, mai departe, dincolo de albastrele sfere cerești.

Cartea „Printre stele”, având pilonii forte ai rafinamentului intelectualului matur, ne descoperă, în majoritatea poemelor, luciditatea realității și tristețea gânditorului conștient că finalul va fi câștigat de Cronos. Felicit autorul și-i aștept cu bucurie noile volume!

Culiță Ioan UȘURELU

redactor șef al revistei „Salonul literar”.

Ilustrații de **Julian Nistor**

Editura „Salonul literar”.

2017

NISTOR IONEL născut în (Inin de 15 iulie 1936 în orașul Mărășești.

În cei peste 80 de ani, dintre activitățile sale profesionale se detașează următoarele:

Ca inginer agronom, absolvent al facultății de Agricultură din București – 1960, a fost inginer șef la CAP Râmniceni (1960 – 1968);

Ca ziarist, a fost: redactor la gazeta „Calea nouă” – Focșani, 1954; la ziarul „Steagul roșu” – Bârlad.

1955; la ziarul „Milcovul” – Focșani, 1968 – 1970;

correspondent al ziarului „Scânteia” pentru județul

Vrancea; 1970 – 1974; redactor șef al ziarului

„Milcovul”, 1974 – 1996; în perioada 1996 – 2000 a mai fondat și condus gazetele „Democrația”.

„Unirea”, „Curierul economic” și revista „Focșanii”.

A absolvit Cursul postuniversitar al Facultății de

Ziaristică - București

Este membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România din anul 1990 - anul înființării acestei uniuni de creație, de interes public.

Ca **scriitor** a publicat următoarele volume cu poezii și poeme:

„Acorduri târzii” - 2010;

„Flori alese” - 2012;

„Hora sentimentelor” - 2013;

„Vinul și viața” - 2014;

„Printre stele”-2017

Cuvânt de prezentare

Omul și Nemărginirea în imagini sonore

Volumul „*Printre stele*”, semnat de domnul Ionel Nistor, prezintă în fața cititorilor o nouă perspectivă lirică, plămădită, pe de o parte, din germenii poetici ai celorlalte volume, pe de alta, dintr-un acut sentiment al transcendenței umane care stă la baza construcției acestei cărți.

Ce aduce nou acest volum de versuri este viziunea integratoare a omului și a destinului său în marele circuit universal și convingerea că omul, ca „trestie gânditoare”, nu este un simplu produs al universului, ci parte din acesta, nu este un rezultat nediferențiat al Creației, ci unul care evoluează, se transformă, care problematizează și care, pe scurt, nu doar trăiește ci, *ființează*.

Față de volumele anterioare, în care autorul ne prezenta mai ales imaginea omului cel de toate zilele și datul evoluției sale, neexcluzând, desigur, insertiile meditative, întrebările existențiale - care stau la baza stilului poetic al autorului -, în volumul „*Printre stele*”, omul apare ca un vizionar și ca un misionar al acestei lumi în universul populat de stele și de mistere. Captivat el însuși de sublimul cerului înstelat, de imensitatea de lumi de deasupra noastră și de generozitatea acestora, autorul prezintă în prima parte a cărții, „Călător printre stele”,

fascinația unei posibile întâlniri a omului cu lumea vizibilă atât cât se poate, bănuită și nebănuită a stelelor și a interstițiilor celeste, prin imaginația creatoare, prin cuvânt, prin idee, pentru ca, eliberându-se de balastul mundan, să devină „mesager al planetei albastre”.

Autorul, ca și în alte volume ale sale, este un apologet al *ideii*, al trăirilor pure într-o această, și este pe deplin încredințat de capacitatea omului de a tranzita, prin profunzimea și puritatea gândirii, lumile stelare, de a se lepăda de propriul trup și de a se uni cu inefabilul și „primordiala matrice”, de a se elibera în atemporal.

Dacă prima parte pune în valoare tema călătoriei stelare, a simbiozei lumii sensibile cu infinitul, în partea a doua a cărții, „Paradigme”, cea mai consistentă în economia volumului, tema poetică, îmbrăcată și ea în învelișuri platoniciene, pare a fi universul terestru, având în centrul său Omul, raportat la sine și, deopotrivă, la Cosmosul asimilant.

Subiectele abordate se regăsesc, în cea mai mare parte, în portofoliul tematic, recurent, al autorului: Geneza, muzica sferelor, timpul, lumea ca produs al Creației, simbolul, supremația omului, mișcarea creatoare, vârsta de aur, istoria, șinele ș.a. Astfel, Geneza este văzută ca un joc magic multiplicat de-a lungul timpului în alte *jocuri*, cum le numește autorul, jocuri care, ajunse în zilele noastre, au desacralizat până la mutilare gestul inițial și inițiativ al Creației.

Apoi, mai vorbește autorul și despre muzica sferelor, a pământului și a omului, așezând față în față, lumea idealizată a începuturilor și cea a armoniei degradate de astăzi, lumea miturilor fundamentale și cea a pseudomiturilor contemporane. Mai vorbește autorul și despre suflet și puterea sa taumaturgică, despre chipurile nemuritoare ale acestei lumi, despre copilărie ca stare de vis, simboluri și semne ale vremurilor și despre Timp și succedaneile lui (clipa, noaptea, viitorul, trecutul, veșnicia ș.a.), cărui îi consacră mai multe poeme.

Poetul așază, iată, în fața noastră, imaginea unui

macrocosm pe care omul ca gânditor și vizionar, vrea să-l umanizeze, în ciuda multor contrarii pe care autorul ni le descoperă în partea a treia a cărții, sub titlul „Întâlnirea extremelor – Perechi iluzorii”.

Perechi antagonice, cum sunt, printre altele, nimicul și infinitul, raiul și iadul, începutul și sfârșitul, dau de înțeles, prin glasul poetului, străbătut pe alocuri de o fină ironie, că de la

Cuvânt la Număr, de la haosul primordial la extincție, de la micul la marele infinit, lumea este o suită de realități și iluzii, de victorii, înfrângeri succesive și iar victorii, prin activarea voinței, a minții și a sufletului. Cititorul nu poate să nu observe în acest volum o tendință de abstractizare până la esență a unor subiecte (viața, moartea, visul, trecerea, sufletul, sentimentele, trecutul și prezentul ș.a.), ceea ce necesită o cooperare textuală continuă a cititorului. Acesta nu poate să nu observe, de asemenea, starea bine temperată a autorului însuși, de interogație în lucru (nu interogație retorică – aceasta ar părea o simplă gratuitate), despre „nemărginirile” lumii, despre lumina călăuzitoare a fiecăruia dintre noi, prin alte lumi și dimensiuni.

Autorul este o figură meditativă, care face economie de eul său liric, în favoarea unor îndemnuri, discursuri sau dizertații poetice, pe lângă cititorul său.

Dihotomia dintre *atunci* și *acum*, care încheie unele poeme, așezând în oglindă unele teme tratate cronologic, anulează impresia unei *descripție* tentată de exhaustivitate, în favoarea ideii generative, a unei victorii metafizice în fața vieții și a morții, a transcendenței ca salvare de sinele comun.

Rămânând în același spațiu securizat al viziunii poetice clasice ca și celelalte volume scrise, autorul utilizează mai mult în acest volum, ca unelte stilistice – personajul poci ic, dialogul, interogația, descrierea în mișcare a temelor poetice, experimentul prozodic reprezentat de un ritm interesant dat de lungimea inegală a versurilor, subtilitatea până la încifrare a unor secvențe

poetice ș.a.

În volumul „Printre stele”, poetul, domnul Ionel Nistor, ne invită să citim nu despre tumultul existențial, ci despre adâncurile nebănuite ale vieții și infinitul de lângă noi, despre puterea incomensurabilă a gândului, a înțelepciunii și a credinței. Despre seninătate și speranță. Despre încrederea în om. Autorul este aidoma unui pictor care își așază pe pânză lumea izvorâtă din sufletul său. Tabloul ar putea să se numească, Lumea ca o grădină, sau Lumile din fața noastră, sau Lumile de deasupra noastră, sau mai prețios, *memento mori*, sau ar putea fi un cuvânt de încântare sau de exclamație a mirării celei dintru începuturi.

Totuși, din colțul său de scriitor, înconjurat de multe sale cărți, autorul, cu un zâmbet înțelept, încheindu-și pictura (*ut pictura poesis!*), notează discret, într-un colț al tabloului

— Poate unde sunt stelele, poate unde sunt apele curgătoare și piscurile umbrite de vulturi, poate unde sunt oamenii tentați de încă un turn Babel:

„Meditați!”. Să-i facem pe voie, stimați cititori.

dr. Teodora Fântânaru

Director Biblioteca Județeană

„DUILIU ZAMFIRESCU”.

VRANCEA

I. DEZMĂRGINIRI

CĂLĂTOR PRINTRE STELE

domnului Alexandru Mironov

Contemplam stelele și visam

În anotimpul tinereții mele.

Întins sub cortul cosmic, pe câmpie.

contemplam stelele și visam...

Admiram, întruchipându-se-n vid.

romburi, linii frânte și cercuri.

elicoidale poteci spre abisul stelar;

Poemul „Călător printre stele” a fost distins cu

Premiul III la Festivalul Internațional de Creație literară

„Pașii Profetului” - ediția a XXVI-a - 2017 -
ORADEA

În netemporal deslușeam roata vremii.
În nemărginire finitul;
și parcă totul se cuprindea
În mintea mea de copil.
Intuiam că Dumnezeu e în toate.
că zămislește ce vrea.
că hotărăște ce-i bine;
că El ne învăluie cu blândețe și har
hrănindu-ne și ocrotindu-ne casele.
Și totuși, mă visam peregrin
departe de hotarele pământești...
Uneori, în amurg, în tăceri.
sufletul meu se-ntreba:
de ce rătăcesc printre stele.
Îndrăgostit de adâncuri întunecate și reci;
de ce caut ce nu-i de găsit?
Cu aurora aflu un răspuns:
căutam dezarmarea din trup, libertatea;
râvneam un nou adăpost și grădini
mai presus de vârfuri de munți;
și aripi voiam, cu nevăzutele vânturi să zbor.

Ațipite puteri se trezesc

Presimțeam că o sacră putere
hărăzită-i viitoarelor nașteri.
Nemărginiri generoase
și vidul ce pare-a fi înghețat
poartă ne-mputinat începutul:
Colamul - creat din Lumină
și Tabla - primordiala matrice.
Cu lumină învață și omul
În a cunoașterii carte să scrie.
Un concert zodiacal se-nfiripă.
un murmur armonios de penumbre;
omul, ca-ntr-un vis, se deprinde

să zămislească esențe
din unduiri de lumini și de ape.
din fulguri nevăzute
ce animă cuantice câmpuri.
Vălul de pe ochi se ridică.
urechile se desfundă și ele.
puteri îndelung ațipite.
ca soarele-n zori, se deșteaptă.
E dimineăta trezirii la viață.
e vremea faptelor sacre
de-atâtea ori trăite în vise.
Vremea dezmarginirii sosește...
Prietene, omule.
ascultă chemarea din ceruri.
Inimii largi aripi deschide-i.
ea drumul nemărginirii îl știe.
Pregătește-te, omule.
să deschizi procesiunea spre nalturi.
să drumețești în urma privirilor
care-au contemplat îndelung stelele.
să fii călătorul, călătoria și calea.

Mesagerule, ia cu tine...

Călătorule, mesager al planetei albastre.
În arca ta, în cochilia de-argint.
Ia cu tine pământestele daruri.
Ia adevăruri zămislite de noi
despre câte știm că există.
În învolburatele inimi.
Între nașteri și moarte.
despre dor și speranță...
Nu uita să iei amintiri
despre flori și miresmele lor.
despre izvoarele care ți-au potolit setea
și despre albastrele ape
În care ți-ai oglindit chipul.
Ia alături de tine Iubirea
și cu duioșie sporește-o.
Înainte plecării, împreună.

cuvinte de laudă să aducem
Celui care ne poartă pe brațe;
Cel care, înaintea privirilor treze
și a înflăcăratelor minți.
risipește întunericul nopții.
dorind în dorințele noastre
și în voința noastră voind.
Când va sosi clipa
mai respiră adânc aerul casei
și cu o îndrăgostită privire
cuprinde câmpia-nsorită.
Apoi, cu smerenie să te rogi
pentru puterea de-a putea dăru.
În tăcerea neagră și rece
Te vei dezmărgini într-o lume
fără aurore și amurguri.
fără primăveri și rodnice toamne;
smerit, cu seninătate veghează
la stele – doar ele macină timpul
și un calendar întocmește-ți
după vârstele inimii tale.
În vidul negândului.
În netrecerea timpului
celebra-vei noi ritualuri
cu Dumnezeu și cu suflete
plecate din lumea lăsată în urmă.
Tăcerea neagră și rece
nu-ți va pustii sufletul
și flacăra inimii nu-ți va stinge.
De tăceri nu te teme.
liniștea clocotește-n adâncuri
și-n întuneric, concentrându-ți privirea.
vei desluși misterul luminii.
Prin liniști apăsătoare și surde.
prin iarna întunecată, tăioasă.
călăuză Iubirea să-ți fie;
ascult-o și dându-i crezare
vei renaște mai pur, mai puternic.

mai adevărat și mai rodnic.
plin de compasiune și bun.
Îndrăzneț și iute spre atingerea țintei.
Atemporal, navigând printre stele.
vei trăi solitar numai clipa.
ferit de bătrânețe și moarte.

Vremea împlinirii viselor a sosit...

Fericit mesager al planetei albastre.
existenței să-i fii neobosită.
călăuzitoare săgeată.
În nemărginitele spații
să cauți planete stinghere.
În chinuri îndelung așteptând
sămânță și muguri de viață.
În grădinile sădite de tine
gândirea bogat să rodească
nesecat belșug de uimiri.
Pregătește primitoare popasuri.
dar marchează cu luare aminte
și locurile poticnirilor tale
spre folosul celor care, urmându-ți.
printre stele, noi căi vor deschide.
Cântece pornite din inimi
și neobosite vibrații
ale unei vaste memorii.
Împletite cu unde de foc.
În nemărginiri semăna-vor.
cu o arzătoare voință de viață.
amintiri despre fericite epoci terestre.
Călătorule, să revii pe pământ, împăcat.
Înainte de ora amurgului
spre a înălța cu urmașii
O rugăciune de recunoștință și slavă
spre bolta încă albastră.

* * *

Acum, a sosit vremea
Împlinirii îndrăznețelor vise!
Călătorule și arca ta de argint.

dezmărginiți-vă! Zburați!
Amintirea misiunii
de-a dăruia viață
va deveni un mit printre stele.
Iar pe pământ, va dăinui
ca o sfântă, îndumnezeită legendă.

II. PARADIGME

JOCURI

I

La început a fost Cuvântul
care-a pornit un magic joc
În șapte pași și astfel Sfântul
Înfăptui, după soroc.
În fiecare zi câte-o minune.
făcând nemărginirea să răsunе.
Era din zi în zi mai bine.
căci, prin puteri nemăsurate.
Cuvântul le crea pe toate
prin sine însuși și în sine.
Jocul acela creator, sublim.
n-a fost așa ușor precum se spune.
și astăzi mai orbecăim
prin taina ce-a făcut să se-mpreune
ape cu foc, lumini cu umbre.
strălucitoare viziuni cu vise sumbre.
Năprasnice furtuni, stihii
au zdruncinat din temelii
nemărginirea. Joc cumplit...
Dar sacra, tumultuoasa nebunie
treptat, treptat s-a potolit
și-n nepătruns s-a nstăpănit
O veșnică și blândă armonie.

II

Când a plecat din rai, spăsit.
Adam a-luat cu sine jocul
să-l lase moștenire alor săi.

De-atunci, pe neștiute căi
În înțeleșuri s-a îmbogățit
și-i răspândit azi în tot locul

III

Din vremuri vechi, șamani, prelați.
de duhuri nevăzute mângâiați.
În albe nopți de veghe-au ticluit
podoabe și odăjdii pentru ei.
ceremonii
și pentru morți și pentru vii.
aprinse rugăciuni pentru iertare.
Inițieri învăluite în mister
de trecere, prin moarte, către cer.
cernite ritualuri funerare.

IV

Dar cele mai vibrante jocuri
În vetre de iubire s-au născut.
sub paza unui duh necunoscut.
În cele mai alese locuri.
pe dealuri și-n câmpiile cu flori.
Blânde fecioare, bravi feciori.
purtând cununi cu busuioc.
Își iau ca parteneri de joc
brazii semeți, vârfuri de munți.
și stelele din cer și luna.
Când toate se-mplinesc într-una
pornește hora-n pași mărunți.
apoi se întetește focul.
Izvor de bucurie și magii
e jocul.
transfer misterios de energii
ce îmblânzesc și arșița și gerul.
În plinătatea vastei armonii
când hora-ncepe se deschide cerul.

V

În vremea noastră se-nfiripă.
noi jocuri și o nouă lume
și fără chip și fără nume.

Făcând de energii risipă.
cohorte de inițiați.
comod în jilțuri așezați.
creează cu răbdare și migală
O vastă lume virtuală.
Prin jocuri violente, panică și ură.
În care e atrasă omenirea.
se schimbă fără voie și măsură
făptura omului și firea.
Trăim inconștient o dramă
O atmosferă sacră se destramă.

STELELE

Oh, Doamne, ce trăiri
În flori, în murmur de izvoare, de păduri.

În fluturi albi de nea, în povestiri
lăsate din bătrâni drept moștenire!
Adânci flori trăiam și-n cimitire.
Zburam pe-aripi de timp, pe-aripi de dor.
la-ntrecere cu ciocârlii, cu rândunele
și deprindeam să urc și să cobor
cu îngerii pe razele de stele.
Ce vise, ce candoare, ce minuni.
sub pânza protectoare, înstelată
și nu credeam că s-ar putea vreodată
să piară vraja strânsă-n rugăciuni.
Îmi legănam pe valuri de mister
și gândul și cuvântul și privirea.
neprihănit, între pământ și cer
un mistic somn trăiam cu-ntreagă firea.
Și-a fost un cataclism: trezirea!
Lasere sângerii, vâltori de idei.
O ploaie de noi adevăruri
sfâșie ale cerului vâluri
și cu sau fără temeii
fac să dispară Steaua norocului.
aștrii ce vegheau destinele
și cumpăneau răul cu binele.
Stelele nu mai stau locului...
Stele, stele.
multe știm azi despre ele;
mândre, având împrejur inele;
și blânde sunt, sunt și rebele.
și singuratice, stinghere.
pierdute în adânci unghiere.
dar și perechi, îmbrățișate;
sunt faruri licărind în miez de noapte;
baloane, doar din gaz, ca-n spuma mării
sau dense, picături de plumb topit;
distinge, survolând în largul zării.
sau învârtindu-se frenetic.
având un chip respingător, stâlcit...
Iar vârsta lor vădită-i prin culori:

copile - abia, albastre - azurii.
mature, luminând ca mii de sori.
bătrâne, cu năframe aurii...
Și-n graiul lor, păstrat ca-n prima zi
ne spun c-au fost, că sunt, c-or dăinui.
Și mândrul soare?
O viziune de coșmar scornește gândul:
În agonia morții lui, flămândul.
cu flăcări uriașe, păcătoase.
va pârloli planetele sfioase.
apoi, de toate cele mândre despuiate.
vor fi cu lăcomie devorate.
Îndestulat, se va chirca în sine.
O lume fastuoasă în ruine!
Fantoma sa, pitică - siluită.
albă un timp, apoi, treptat cernită.
când s-o apropia deznodământul.
tot mai adânc își va săpa mormântul.
Și stelele se nasc și mor.
născute sunt din veșnicie
și veșnicia e mormântul lor.
Privirea-mi spre pământ se lasă.
O lume devenind tot mai săracă.
Chem gândurile-mi risipite către casă.
le împlânzesc, le fac să tacă.
Atâtea taine dragi din ceruri pier.
dar tot mai sper
să mai trăiesc o stare de mister.

ASCULTĂ MUZICA

I

*Ascultă muzica -
mijlocitor între cer și pământ.
Între divinitate și om.
În vremea lui Zeus.
Iubitul său fiu, Amfion, legendarul.
cu lira dăruită de Hermes.
vrăjea până și pietrele.
punându-le în mișcare.*

Piatră cu piatră.
Înălțând așezămintele zeilor.
Și mai putea Amfion.
cu muzica sa fermecată.
să aprindă mirifice stări sufletești.
deopotrivă, în zei și în oameni.

II

Ascultă muzica.
vei desluși ce miraculoase puteri
Izvorăsc din credință.
Nu departe de legendare meleaguri
unde apuneau istovite de timp
lumea lui Osiris și lumea lui Zeus.
un neam de păstori răbdători.
curajoși în răbdarea lor și tenaci.
cu un sunet de.com.
doar cu un magic sunet de.com.
a prăbușit zidurile unei bătrâne cetăți.
Pe locul curățat și sfințit.
Înțelepții aceluia neam de pibegi
au turnat temelii
pentru zidirea unei fantastice lumi.
Și cu imnuri de slavă
au invocat o divinitate supremă
să le vegheze și să le ocrotească
cetatea cea nouă.

III

Ascultă muzica.
vei întrezări trăinicia
unei urzeli milenare.
Înțelepții unei împărății venerabile
au zămislit în ceasuri prelungi de gândire.
șase perechi de magice semitonuri.
trainici piloni pe care au zidit
O statornică epocă.
În negru și alb colorată.
Și au mai intuit înțelepții
O divinitate unică și supremă.

dar n-au îndrăznit un nume să-i dea
și nici atribute pentru puterile sale.
Și astăzi locuitorii acelor meleaguri
se închină la zeii pământului lor
care le sunt mai aproape de suflet.

IV

Ascultă muzica.

*vei înțelege cum se nășteau miturile
despre crearea necuprinsului univers.*

Un grec, contemplând cerul.
a descoperit esențe și armonii
pe care, după înțeleșuri.
le-a rânduie în sfere concentrice.
numite de el ceruri.
după rang rânduie
de la unu la șapte.
A fost primul pământean
care, în extaz.

a auzit deslușit muzica sferelor.
Lumea proiectată de el.
având ca temei un număr de aur.
se zbate să revină la viață.

V

Ascultați muzica.

Ascultați viața.

Muzica farmecă și descântă.
eliberează și sporește puterile.
dărâmă ce-i învechit
și ridică în loc superbe ansambluri.
Revarsă miresme.
Întărește voința și bucuria de viață
cheamă la luptă.
Înaltă la cer.
Potolește durerile, bocetul.
Întărește vederile și auzul.
cu leacuri pentru bolile inimii.
Dar țineți minte!
Marșuri triumfale, uneori.

au dus la dezastre oribile.
după cum, cântece de slăvire
au răsturnat logica inimii
și-au stins scânteia divină în suflet.
Meditați!
muzica e un joc despre viață și moarte.

VI

În zilele noastre.
priviți de jur-împrejur
și ascultați muzica tânără.
Permutări iuți de culori și de ritmuri.
răzvrătite acorduri.
lumini concentrate în lasere
săgetând spre înalturi.
văzute și nevăzute vibrații.
ba infraroșii, ba vagi ultraviolete.
Iezere și cascade de ape.
furtună în codru.
certuri de păsări.
scrâșnet de pietre...
Se-aude răsufletul vieții.
O, Amfion, ai crede
că se tulbură limpezimea izvoarelor.
Nu, Amfion.
e abandonarea muzicii împietrite.
acordurile lirei sunt prea sărace
pentru îndrăznețe proiecte.
altfel se construiește azi lumea.
Sinergii fascinante.
fastuoase sinestezii.
constelații de forme holistice
nimic inefabil – totul este cunoaștere.
nici vrăji, nici farmece.
toate – inginerești făptuiri
cu rezonanțe profunde în inimi.
În suflete
se reaprinde scânteia divină.
Este reîntregirea ființei.

Încă puțini...

Muzica tânără

va fi pe deplin înțeleasă

când va răsări soarele

În zorii zilei de mâine.

RONDOURI LARGI ȘI PIRUETE

În jurul falnicului soare.

neobositele planete.

cu o maiestuoasă-nfățișare.

descriu, valsând fără-ncetare.

rondouri largi și piruete.

C-un vag parfum de veșnicie.

În ritmuri aparent încete.

plutind pe-o arcă azurie

și lumea în văzduh descrie

rondouri largi și piruete.

Dar, mândră și necumpătată

e lumea în a sa făptură.

O viermuială blestemată

ce-n vise stranii se desfătă

tară nesaț, tară măsură.

Înstăpânită peste toate.

cerul îi pare-o jucărie.

face ce vrea, crede că poate

să zboare-n bolțile-nstelate;

ca Dumnezeu ar vrea să fie.

Dar viziuni triumfătoare

pot groaznice orori s-aducă:

pământul pârlolit de soare.

cutremure, îndurerare...

Oh! lume sumbră și năucă!

O lume blândă și smerită

de mari urgii ar fi ferită

de-ar fi și de-ar putea să știe

să ducă-o viață cumpănită.

cu Cerul și cu sine-n armonie.

Și astfel însănătoșită.

cu leacuri din străvechi rețete.

s-ar ferici făcând tihnită.
În lumea mândrelor planete.
rondouri largi și piruete.

SUB STĂPÂNIREA SEMNELOR

Cu indicii și semnale.
cu simboluri și cu semne
e marcată orice cale;
ele pot, cu iscusire.
să te cheme, să te-ndemne.
să te ia sub stăpânire.

*Cu indicii poți. Începe
să-l cunoști pe Domnul, blândul;
cu simțuri, îl poți percepe
și-L pricepi, de vrei, cu gândul.*

Miresme vălurite ușor.
parcă-ncremenit câte-un nor.
urme de care pe drum.
de cerbi și de urși în păduri.
firave fuioare de fum -
sunt indicii, poți să juri.
cel isteț le folosește
ca în basmele bunicii.

În raiul cu sfinte indicii
lumea simte creștinește.

Un semnal ivit undeva.

Îl percepi îngrijorat.

*pentru că neapărat
aștepti să urmeze ceva.*

Fulger, tunet, cer să cadă.
păsăretul pus pe sfadă.
zări în flăcări câteodată.
stranii urlete de fiară...

De semnale tulburată
lumea lesne se-nfioară.

Pier simboluri, ei și ce-i?!

Idoli noi se vor ivi.

azi, în lume, fără ei

cine-ar mai putea trăi?!

Timpul a luat cu sine.
mituri dragi și zei și zâne;
sceptre, spade, frunți cu lauri.
legendarele coclauri.
vechi simboluri, pâlcuri, pâlcuri.
au pierit în reci adâncuri.
Lumea nu mai e vitează.
nu mai poartă scut și zale.
prea puțini mai frecventează
mici chilii, mari catedrale.
Azi, prea mulți, vorbind în șoapte.
stau robiți și zi și noapte
sticlei micilor cutii:
mari actori, fete nurlii
Îi se par icoane vii.
Devenind iconoclastă.
lumea își imaginează
Idoli noi și-i tot așază
Într-o galerie vastă.
Semne, semne-stoluri, stoluri.
noi idei, noi adevăruri.
Vorbirea omenirii pare
că-i o grădină fermecată.
Însuflețită, roditoare
și mândră cum n-a fost vreodată.
Metaforica vorbire.
tainic pusă în mișcare.
poate lesne să inspire
adevăruri sclipitoare.
Tentați de-atâtea vii comori
din fantastica grădină.
oamenii – culegători
ar putea să redevină
și așa de-ar fi să fie
ar recădea în lenevie.
Dar fără limite-i vorbirea.
e un alt fel de energie.
de-aceea, mândră omenirea

ca Dumnezeu ar vrea să fie.

* * *

Cu indicii și semnale.
cu simboluri și cu semne
e marcată orice cale.
Cu-ale lor semnificații
lumea știe să se-ndemne.
Lumea vede și aude
că nu-i oarbă și nici surdă.
și-n adâncuri, prin largi spații.
printre mândre constelații.
cu gândirea lumea zburdă.

SUFLETUL LUMII

Suflete-al lumii, te simt uneori
umbră sub nori trecători;
alteori, ești senin, pari ușor.
adieri de aripi în zbor.
Când visez îmi apari pârlolit
de urgii, de un foc întetșit
de smintitșii cu ambiții de zei;
pari firav, copleșit, printre ei.
Te zăresc, fascinat, când și când.
pasăre de oțel, săgetând
depărtări. Suflete, porți puteri
născătoare de noi primăveri.
de noi lumi și comori pământestești;
dăruind, printre sori strălucești.
În zboru-ți, un duh să te-ndemne!
Îndreaptă ale timpului semne.
Învăluie-n cer, cu blândețe.
Împietrite sfere răzlețe;
vibrând cu iubire, revarsă.
ofrandă din raiul de-acasă.
lumină, căldură, speranță
flori de măslin, muguri de viață.

VULTURE!

Vulture, vulture.
veacuri de-a rândul, din puterile tale

s-au împărtășit cu nesaț
și zei și împărați și vraci.
Știu, vulture, că poți să privești
fără înconjur și direct soarele.
Iar când îți desfaci aripi largi.
doar vibrând.
și puterea pământului o învingi.
Încremenit între cer și pământ.
pari vrăjit, ca o pasăre – cruce.
Din înalt, sub soare ascuns.
zărești cu agerime vânatul
și-l țintuiești cu iuțeala săgeții.
vulture, pasăre – fulger.
Dar, vulture.
Ia aminte la ale omului!
Omul, cu puterile sale.
zidește temeliile viitorului
și rostuieste ordinea lumii.
În meditație adâncit.
omul devine gândire
și mai iute ca fulgerul
străbate rețeaua de semne a lumii
și mult mai departe zburând
deslușește urzeala de stele.
Privirea de om
cuprinde mai mult și mai multe.
dincoace și mai departe de soare.
și în invizibil pătrunde.
pricepându-le cu gândirea pe toate.
Omul.
cu aceste puteri.
neîmpărțite și vii.
după pofta inimii zboară
de la o idee la alta.
ca o adiere înmiresmată de înger.

MIȘCARE

Visător, cu priviri tefere.
de copil, hoinăream, călăuzit.

prin spațiul nemărginit.
de lumina ta blândă, Lucefere.
Curajos, zburam printre fulgere.
prin cerul cu nori împânzit.
știind că sunt ocrotit
de aripa-ți sfântă, îngere.
Înger drag, Luceafăr blând.
nu mai zbor, nu mai visez.
dar, cu gândul meditând.
simt în mine cum vibrez.
deci mă mișc din când în când.
Am rămas un fir de praf rotitor.
săracă existență în sine.
Înjur, un vârtej uimitor.
Cine învârte pe cine?
Sunt un punct, luminos când și când.
mărginit în afară.
Mă dezsmărginesc printr-un gând.
prin cuvânt bunăoară.
Impulsul de-a fi e viu și puternic.
taina puterii de viață-i mișcarea.
dar motorul mișcării, vigoarea.
taine rămâne-vor veșnic.
Cu răsufletul plăpând.
meditând la constelații.
simt în suflet fulgurând
tănuite, vagi vibrații.

INIMA ȘI MINTEA

Mintea, iscoditoare, întruna întreabă;

Inima îi răspunde cu tâlc, fără grabă.

— Răspunde-mi, dacă știi: ce-i Adevărul?

— Cum tainică sosește înserarea.

cum pe furiș, tăcut, se-arată zorii
și adevăruri și lumini sunt iluzorii.

Un înțelept privește doar cărarea
pe care înfloresc și crinii și bujorii.

— Să-mi spui acum, te rog: ce este Timpul?

— E ca o taină grea dintr-o poveste.

Încalecă pe Timp cu inocența
unui copil. Și-n trap mărunț, păstrând cadența.
prin tot ce-a fost, prin ce va fi, prin tot ce este
vei desluși, la asfințit, ce-i existența.
— Aș mai dori să știu: ce este Viața?
— Un joc, hazard, destin, n-au nicio lege.
Este o taină ce ne unește și ne desparte
de existență. Noi suntem lutul, ceru-i departe.
Doar sufletul curat poate-nțelege:
pentru a ajunge la veșnicie, trecem prin moarte.

ÎNCREDERE

Par reci și fixe stelele pe cer.
O lume maiestuoasă, gânditoare.
Doar rare scânteieri apar și pier.
În joacă, fulgurile se cern.
În aparența sa de nemișcare
tot universul pare-a fi etern.
Dar pe pământ, în serile târzii.
se furișează parcă negre umbre.
fantome ale unor mari urgii.
Bat tot mai rar secundele în suflet.
fricoși, ne îngânăm cu gânduri sumbre.
tăcuți și obosiți de prea mult umblet.
Un diavolesc tumult, un vis zezzec
și-o atmosferă grea de sihăstrie
se întrețes cu sânge, se zbat, se-ntrec
și stingheresc cu jocul lor ciudat
planeta noastră albă-albăstrie
să-și toarcă timpul care i-a fost dat.
Dar n-or pieri semințele de soi.
cum armonia-n slavă nu s-a frânt
și lumi îndepărtate-n cer de noi.
pierdute-n timp și în nemărginire.
vor dobândi, în dar, de pe pământ
scânteii de viață, muguri de iubire.

COPILĂRIE

Trăiam într-o stare de vis.
Aripi catifelate de fluturi

mă învățau să plutesc printre flori.
Priveam cu uimire spre zori
revărsări de lumină din ceruri.
Înfiorat mă scăldam în culori.
Vâsleam pe miresme de crin
vălurite de triluri de păsări.
netulburat respiram bucurii.
Nimic nu doream... niciun gând...
În străvezii dezmierdări îngerești
veșnicia deprindeam s-o trăiesc.
Amintiri... Timp trăit, timp trecut...
Alte ritmuri bat în suflet.
noi trăiri și alte gânduri.
alte blânde armonii.
Mai departe ce va fi?...
Viitor... timp neștiut.
carte cu nescrise pagini...
Dar, e sigur că-ntr-o zi
voi pleca din mine însumi
Într-o lume fără margini.

LUMEA - GRĂDINA MEA DRAGĂ

Din fragedă pruncie m-am deprins
să cuprind, cu nesaț, în priviri, împrejur-mi.
Fascinat, am surprins vii tablouri
sub care am scris:
curcubeie pe câmpia-nsorită;
suflete-n zbor; ploaie de stele;
sihăstrie, vetre de focuri nestinse;
Înțelepți priveghind din înalturi;
zâmbete de copii; orizonturi în flăcări;
tulburătoare adâncuri...
pe care le-am rânduit în memorie
ca într-o galerie de artă.
Tunetul, freamățul codrilor.
burnița, murmurul de izvoare.
triluri de ciocârliei și de mierle.
mireasma teilor înfloriți
și altele asemenea, fără chip.

le-am botezat: zbucium, nostalgie.
tristețe, optimism, bucurii.
Iubire...

și le-am cuibărit cu grijă în suflet.

Galeria cu alese tablouri

și colecția de imagini sonore

mi-s lumea – grădina mea dragă

În care solitar și tăcut.

Îmi legăn liniștile-mi gânduri

și blânde-mi trăiri sufletești.

IMAGINI TREMURÂNDE

Sub soarele înalt, aprins, de vară.

se odihnea pământul, dar noi doi.

simțind cum duhuri sfinte ne-mpresoară.

ne pârlileam iubirea prin zăvoi.

Noaptea târziu, când umbre tremurânde

În parcul cu platani se-mbrățișau

stelele-n cer, cu spusele lor blânde.

O cale printre flori ne preziceau.

Dar, Doamne, ne-nțeles, al ne-ndurării.

asemeni unui diafan sărut.

Înveșmântată-n purpura-nserării.

din trupu-i pământesc a dispărut.

Ea – duh, eu, încă viu, mă ofilesc

de gânduri când mai bune, când mai rele.

nădăjduind smerit s-o mai zăresc

azi doar în vis, de mâine printre stele.

* * *

Un cântec stins... Un drum neterminat...

Contemplu stele-n fiecare seară...

Imagini tremurânde... împăcat.

contemplu și făcliile de ceară.

DOAR DORUL

De-aș naviga într-o arcă de-argint.
dezmărginit de cele lumești.

de multe m-aş putea despărţi.
De picioare mai întâi m-aş lipsi
să nu simt a nemişcării durere.
La ce mi-ar mai putea folosi
vederea, auzul, instinctul de a pipăi
În noaptea tăcută şi rece?
Unde sunt tară sens jos şi sus.
nord şi sud, răsărit şi apus.
Imponderabil şi fără umbră fiind.
şi de trup m-aş putea despărţi.
Împuţinat, ce frumos aş muri!

* * *

Poate firave fire de gând
m-ar lega încă o frântură de timp
de tainele cuvântului DOR.

CA DE PIATRĂ

A fost un miracol că ne-am născut.
şi e o minune că mai suntem pe pământ...
Aşa începea bunicul, seara târziu.
să depene cu năduf
durerea lui, povestea noastră.
...vieţuiam.
doar cu vagi rădăcini în trecut.
c-un viitor poate în ceruri ştiut.
Timpul trecut ni-l răscumpăram când şi când
prin joc şi prin cânt.
Bucuroşi uneori, alteori temători
ne tânguiam doina pe dealuri.
La horă băteam cu obidă pământul.
cu patimi mari şi doruri stinse-n sânge.
visând că ne întoarcem la izvoare.
Trecut, prezent, ori viitor
nici pildă, nici reazim, nici îndemn.
Am avut vise mici
să nu fim copleşiţi de decepţii.
Istoria a curs peste noi.
noi am rămas în genunchi, cu grumazul plecat.
nemişcaţi.

ca de piatră.
Am avut un destin nepătruns.
jocuri de ape, taine adânci.
vegheam la căderea iute a stelelor.
ne legănam în vise speranțele
și ne simțeam aproape de cer...
Spre sfârșitul zilelor lui, i-am spus:
bunicule, am visat
cum Arhanghelul ucidea demonul nopții
și-odată cu zorile zilei
se-aprindea în văpăi soarele.
Un vânt de apus risipea liniștea.
se desferecau izvoarele vieții.
clocotea în noi sângele.
ne ridicam încrezători din genunchi.
tineri, mândri, îndrăzneți și puternici.
Mai mult ca un vis.
era ca un reazim, un îndemn, o chemare.
se mișcau de la locul lor pietrele.

STEJARUL

De peste-un veac, un rămușor stejar veghează vatră
și-n freamătu-i de frunze deslușesc
cum cerul și pământul se-nfrățesc.
De sărbători, stejarul cel bătrân, rotatul.
adună-n jurul său tot satul
și simți cum se-nfiripă de îndată
O atmosferă caldă, de magie
și-auzi și vezi cum reînvie
O lume tăinuită și păstrată
În cântece și jocuri strămoșești.
Pe când eram un pui de om, un stejărel.
bunicul mă lua pe lângă el.
pe prispa casei bătrânești
și-mi depăna o droaie de povești.
Adesea, contemplând cu drag stejarul
Îmi deslușea mulțimi de înțeleșuri
despre Ștefan al țării, legendarul.
și despre cele tănuite

În prea frumoasele eresuri.
ori despre cele îndumnezeite
din suflet, inimă și minte.
Anii-au trecut.
om liber, ca stejarul, am crescut.
cu capu-n cer, cu mersul pe pământ
și-am tot sporit
de-o blândă adiere-nvăluit.
Dar uneori.
când maladii orășenești pătrund în suflet.
când istovit mă simt de prea mult umblet.
cu grabă mă întorc în sat.
să-mi văd stejarul meu rotat.
Cât îi duc dorul!
Acolo-n umbra lui este izvorul
din care dacă sorbi întinerești.
căci taina lui de veacuri stă păstrată
În cântece și jocuri strămoșești.
SE STING ARMONIILE LUMII
Mă trezeam dimineața în zori.
soarele, cu sclipirile sale.
mă chema în grădina cu flori.
Îngeri cu-aripi de petale
mă dezmierdau, protectori.
Amintiri, clipe dragi au trecut.
Noi lumini sclipesc orbitor.
simt semnele unui nou început.
un „va fi” uimitor.
Au rămas în trecut și dispar
zeități, dumnezei.
Îngeri și zâne și zmei...
E atât de bizar!
Uitării i se dau prea ușor
basmelor cu-ale lor bucurii.
văile cu satele lor.
În lume se sting nefiresc
tainice, strămoșești armonii.
Atâtea frumuseți se ofilesc!

A dispărut orice fir de mister.
nepătrunsul pare-a fi lămurit.
Cu vremea au dispărut cer după cer
Iar visul veşniciei a murit.
Unde s-o mai odihni
sufletu-mi rătăcitor?
Privesc spre cer... Ce clipe grele!...
Şi stelele sunt infidele.
şi ele mor.

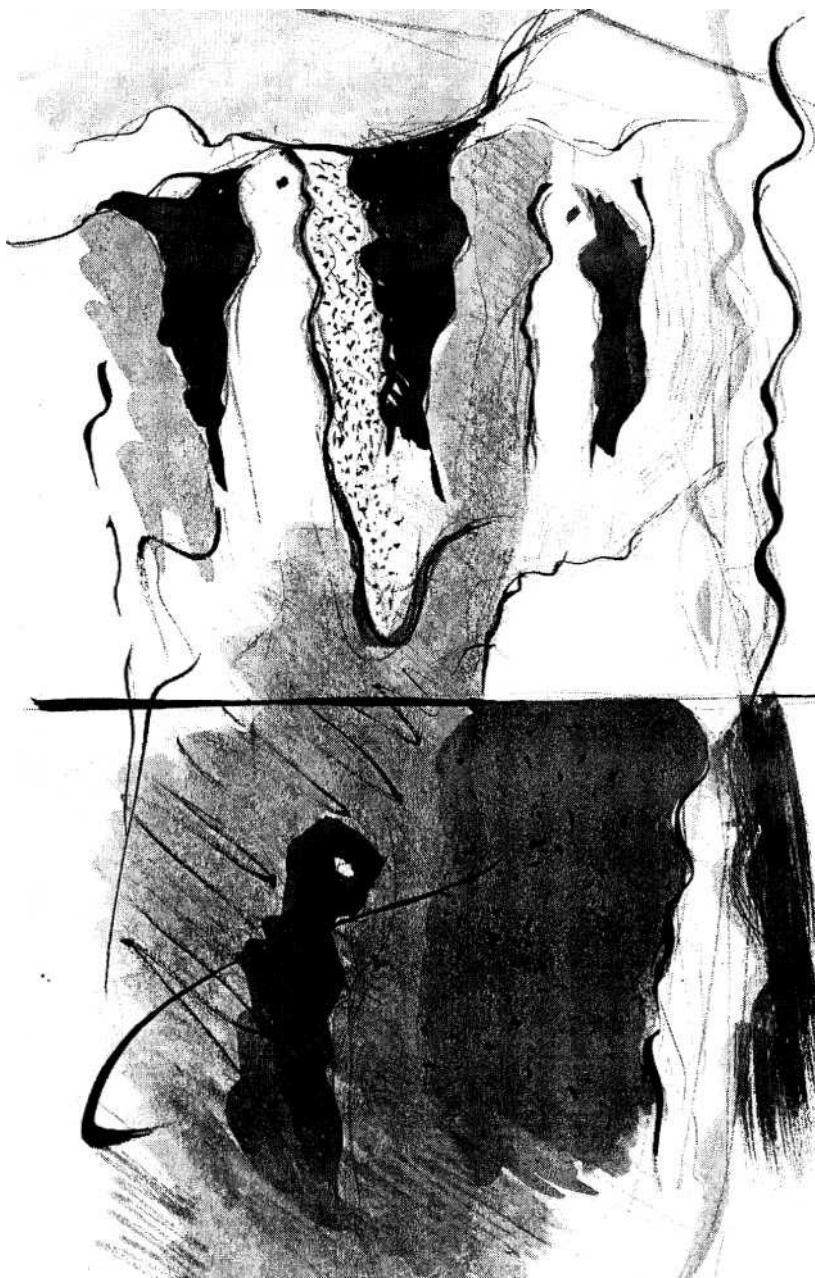
IZGONIREA DIN RAI

Cum zice pe la noi un mit etern
În prea ştiutul paradis matern.
sămânţa unui zeu prea-pământean, de pe un munte.
să-mpreunat c-un ou de aur, dichisit.
din care mai pe urmă a ieşit
un făt-frumos cu stea în frunte.
Când fu momentul expulzării lui din rai.
neştiutor de ce era pe-afară
el se dezsmărginea pentru întâia oară
Îndurerat, înspăimântat, vai, vai.
a slobozit un urlet ca de fiară.
Treptat, ce se oprea din plâns, creştea în el
un sentiment ciudat, puţin rebel.
voinţa de-a trăi, vivacitatea
şi deodată fat-frumos
scoase un chiot voluptuos...
pesemne, presimţise libertatea.

INVIZIBILUL

Nu prea de mult, un tinerel năstruşnic.
când somnului era să-i cadă pradă.
fu tulburat de un imbold lăuntric:
scânteia sa divină să şi-o vadă.
Grăbit să admire ce-i dăduse Domnul.
să îşi atingă cât mai iute scopul.
abandonă şi visele şi somnul
şi-şi porţionează îndemânatic corpul
cu gânduri şi cu simţuri ascuţite.
Şi începu băiatul de îndată.

cu procedee noi și iscusite.
să-nlăture bucată cu bucată.
Dar când sfârși, zburdalnicul amic.
În sine însuși nu zări nimic.
și-și spuse resemnat, cu o mutră tristă:
ce este invizibil nu există.
Și mai aflase, nu de mult, amicul.
că invizibilul ar fi însuși nimicul.
De-ar fi trecut cu mintea sa naivă.
tot adevărul zilei în revistă.
ar fi aflat, din altă perspectivă.
că o idee pură doar există.

REÎNTREGIRE

Se spune că-n deplină armonie
Își socoteau cinstit agoniseala.

Își măsurau în lung și-n lat urzeala
cu pietre și cu noduri pe frânghie.
Desigur că era obositor.
dar erau drepti și vorbeau blând.
ei nu se înșelau nicicând.
căci taina armoniei lor
era de-a fi întregi la fire
cu inima și mintea-n cumpănire.
Dar omenirea a făcut un salt.
salt virtual.
de la trăire la idee.
și multe-au mai venit de atunci, val după val.
O nesfârșită epopee.
Azi omenirea-ngrijorată trece
printr-o furtună cum n-a fost vreodată.
de-o ploaie de cuvinte-i vânturată
Într-un ocean învolburat și rece.
Cuvinte noi fac să răsară
O lume fastuoasă dar bizară!...
(... rachete cosmice, superluminice.
zvonuri cuantice, intergalactice.
globalizare, robotizare.
extraterestri, internați.
jocuri de lasere, lumi virtuale.
lumină neagră, raze mortale.
Interstelare...)
Cuvinte reci, cuvinte fără suflet.
bolnave de prea multă rațiune.
cuvinte de-nțeleșuri sărăcite.
cuvinte care prevestesc, nebune.
dezastre, suferințe cumplite.
Trăiesc, gândesc și mă cutremur.
Ce-am devenit! Oh, minte, desfrânato!
Asta e lumea, cum s-o contest
cu-aceleași vorbe care au creat-o?!
Aș vrea
să dau cuvintelor iubire
și inima-mi s-o fac izvor.

mângâietor.
de gânduri și simțiri în cumpănire.
Mângâi cuvintele să prindă viață
În înțelesuri să le-mbogățesc.
să nu uităm nicicând povestea noastră.
povestea despre raiul pământesc.
Și astfel luminat, reîntregit.
cu inima și mintea-n armonie.
visând la nepătrunsa veșnicie.
aș mai dori, de s-o putea
s-adorm, în pace, în grădina mea.

ZBORUL SUFLETULUI

Gânduri, gânduri.
zi și nopțe își iau zborul
ele sunt mijlocitorul
Între inimă și minte.
Între trup și cele sfinte.
Mai domoale, mai sprintăre.
depărtându-se în nopțe.
să le-ajungă cine oare.
să le-ntreacă cine poate?
Numai sufletu-i mai iute
când spre alte ceruri zboară -
Doamne, pentru a câta oară! -
pe căi doar de el știute.
Printre stele, visătoare.
sunt și gândurile mele.
suflete, pe lângă ele
să nu treci cu nepăsare!
Foarte-aproape-s, cele care.
cumpănite, dar puțin șovăitoare.
le-am gândit la bătrânețe;
rău, vreodată, n-au făcut și nu vor face.
să le mângâi cu blândețe.
Împăcate, se vor ofili în pace.
Mai apoi, un roi de gânduri. Par vivace.
vanitoase, încrezute, dar dibace.
cum erau când eram tânăr, ca vâltoarea.

Să le lauzi, să le cerți? De vrei, se poate.
dar au mai rămas doar umbre și mai toate
și-au pierdut de mult valoarea.
Alte gânduri vei ajunge;
sunt din vremea când iubirea
clocotea aprinsă-n sânge.
nu le trece cu privirea.
ale mele sunt și ele.
Fă-le-un semn, nu se vor teme.
Apoi, lasă-le cu Domnul.
risipite printre stele.
să viseze înc-o vreme.
Suflete, mult mai departe.
spre zarea călătoriei
vei afla, plutind în noapte.
gânduri dragi, nevinovate.
din vremea copilăriei.
Gânduri pline de uimire.
de miresme și culori.
ca și gingașele flori
de crini, roze și zorele.
Culege-le cu iubire.
contopește-te cu ele.
Împlețiți-vă cununi
și-mpreună, iuțind zborul.
treceți pragul spre izvorul
nepătrunselor minuni.

NOPTI DE VEGHE

În ceasuri de veghe, în noapte.
cu virtuozitate mă năruî.
pământul e rece, iar ceru-i
departe de mine, departe.
Îmi răscolesc amintirile
și bune și rele;
mă vrăjeau serile
când purtam cu mândrie o desagă de stele.
Mă credeam munte, izvor
și flaut și lumină eram

și toamnă și ram
de pom roditor;
vultur și lup mă simțeam și leu uneori
și senin și ploi și ninsori.
Mă hrăneam zi de zi
cu iubire, cu dulci bucurii.
Cât am trăit ca în rai greu de spus:
s-au ivit tot mai multe răscruci.
spirite rele, năluci
m-au ademenit și buimăcit, m-au supus
la pendulări tot mai greu să le-ndur;
totul s-a năruit împrejur.
toate s-au risipit rând pe rând.
c-abia mă mai țin într-un gând.
Ce mai sunt, ce-am ajuns?!
De teroarea dorințelor am scăpat.
dar nu m-am lepădat îndeajuns
de vanitățile care-mi țin subjugat
sufletul lipit de tristețe...
Inima-mi toacă ritmuri domoale.
recad liniștit
În meditații lungi, monahale;
prietenii mei s-au rărit.
mulți au fost și mulți s-au dus...
mici sunt cimitirele...
Cine o fi dispus
să-mi soarbă suspinele?
Vrând să aflu ce mă ține, ce mă leagă
de pământ, de cer, de lume, de aștrii rătăcitori.
mă mistui noaptea întreagă
spre a renaște în zori.

RUGĂCIUNE PENTRU TIMP

Într-o oarecare vară.
Într-o vatră de povești, de mituri sfinte.
m-am ivit scâldat de soare
și veniră mai spre seară
trei făpturi scânteietoare
să-mi ursească pentru suflet, pentru minte.

Din belșug îmi dăruiră
zori și stele, ape limpezi de izvoare.
O văpaie și o liră.
pajiști ademenitoare.
gânduri iuți și priviri treze
și un înger să mă-ndrume, protector să mă vegheze.
Și cu mine a prins viață
viitorul, timpul tânăr al trăirii.
Când mă rog, fac, cum mi-e firea.
o-mpărteală îndrăzneată:
În urmași mă trec cu dorul, cu norocul și iubirea.
În strămoși cu vorbe bune, închinată mântuirii.
Va veni și vremea-n care
timpul meu cu mine însumi ne vom stinge.
voi zâmbi, nu mă voi plânge.
Pentru timp, o rugăciune voi șopti cum știu mai bine.
și voi cere, ca o blândă îndurare.
Încă-o zi să-mi dea Stăpânul să mă rog și pentru
mine.

EU SUNT CLIPA

Sunt muritor.
născut pentru o singură zi.
Mă grăbesc
să aflu ce sunt, cum sunt eu.
de ce, cu ce rost m-am ivit.
Hoinăresc printre sclipitoarele stele
Într-o sferă care sporește întruna.
nemărginirea parcă vrând s-o cuprindă.
Între coaja diafană a sferei.
spre care tânjește privirea.
și Cuvântul - începutul a toate.
doar amintiri despre viață și moarte.
Privesc de jur-împrejur - doar trecut.
Despre ce va mai fi - fulguri, vise vagi.
Intuiții plătându-mă.
Mă visez centrul spuței de stele.
Visez că trimit cu grăbire.
braț la braț, privirea și gândul.

spre mișcătoare hotare.
dincolo de care s-a retras Dumnezeu.
Visez să vină pe furiș Adevărul.
să mai vină o dată, visez.
Mi-am umplut de vise hambarele.
toate în noaptea asta vor arde.
la ziuă va mai fumega doar cenușa.
Sunt născut pentru o singură zi.
E târziu, îmi sting privirea.
Îmi chem în tăcere gândul.
liniștit, îmi strâng și-aripa.
Aud șoapte...

O fi, poate Adevărul
care-mi spune.

„Eu sunt centrul! Tu ești clipa”.
Acum știu.

eu sunt doar clipa.

TIMPULE, HAPSÂNULE

Timpule, cum te-ai ivit?
De când ești, neistovit.
te resfiri din zare-n zare.
Printre stele risipit.
cine poate, cine oare.
cine să te mai măsoare?
Doar în om ești drămuț.
Timpule, flămândule.
zi de zi, fără-ncetare
Îmi numeri secunde.
grabnic lepădându-le
cu o senină nepăsare.
În sălbatica-ți neștire
mi-ai frânt visuri de iubire.
mi-ai stins focul viu din sânge...
Timpule, ce te-aș mai frânge...
Mi-ai smuls primăverile.
mi-ai sporit poverile;
mi-ai luat picioarele.
stelele și soarele;

mi-ai scurtat răsufletul.
greu îmi este umbletul!
Tot mai slab, tot mai cărunt.
doar un gând firav mai sunt.
singur cu durerile.
cu împrăştierile.
Timpule, pornit pe glume.
de ce mă despaţi de lume?
Cum le faci, cum le desfaci.
pe tăcute, fără ştire.
mă topeşti şi mă prefaci
Într-o vagă amintire.

JOCUL CU UMBRE

De mult, în serile de iarnă sumbre.
când focul răscolea scânteii în vatră.
Îmi povestea bunica despre umbre
de veghe-n preajma crucilor de piatră.
De la bunica multe am aflat:
să nu mă joc cu umbre că nu-i bine;
O umbră e un suflet şi-i păcat
să calc pe umbra altuia ca mine.
Am mai aflat, uimit, c-a fost odată
un arbore cu-n nepătruns mister.
prin care cei cu inima curată
urcau spre cer şi coborau din cer.
Sub falnicul copac, o, ce minune!
nici umbră nu era şi nici ecou.
tot astfel, fără umbră, fără nume
şi cei ce vieţuiau în jurul său.
Pe semne că erau cucernici.
purificaţi de toate cele rele.
Pe-atunci visam la harul celor veşnici.
la pacea picurată printre stele.
Dar umbră sunt şi m-am născut din umbre.
un povârniş umbrat de Dumnezeu.
Cu umbre mă hrănesc şi-oi naşte umbre.
un joc de umbre-i împrejurul meu.
Oh, umbre dragi! Când ziua dă să moară

ofrandă vă aduc, la crucea voastră.
mireasmă de tămâie, flori în glastră.
rouă din ochi și picături de ceară!

III. ÎNTÂLNIREA EXTREMELOR PERECHI ILUZORII

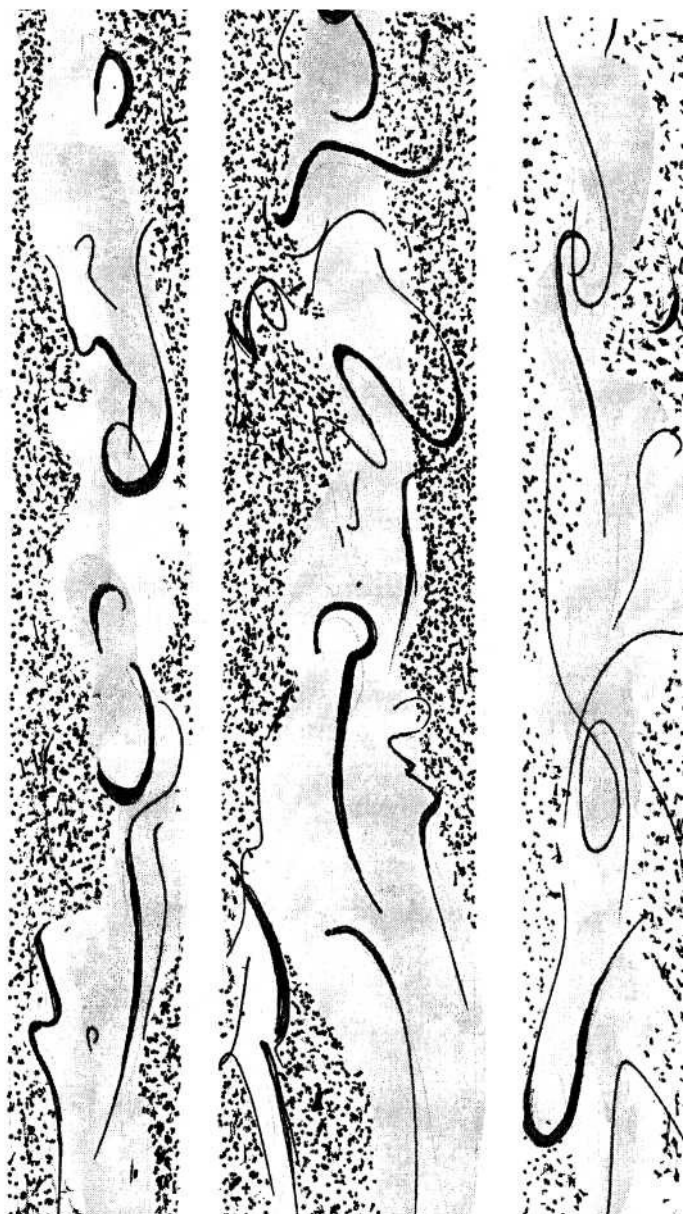
EL ȘI LUMEA

El crede că este
luceafăr, erou de poveste.
șarpe și lup și vultur în zbor.
șoim uneori, alteori albatros.
tei înflorit, stejar rămușor
și pom roditor.
munte încremenit și izvor...
Atâtea felurite feluri de a fi
Îi joacă feste.
că-adesea nu mai știe cine este.
Se lasă locuit de impresii.
contemplă florile blânde.
gânduri ale mândrului soare.
miriști cu coarne de melc lucitoare.
Înserări de păsări zburânde.
Cum să-nțelegi ce vrea dânsul
când bate timpul în cuie.
când spune că viața e șuie
și cântă de sus în jos ca și plânsul?!
Flămând mai mereu.
se hrănește cu ce-a făcut Dumnezeu.
cu timp, cu nemărginire mai rar.
cu stele când sfioase răsar.
cu soare când frunză se crede.
De patima fericirii bolnav.
niciun prilej el nu pierde.
prezent e la orice conclav
cu aburi aromați de cafea.
cu acrituri și cu vin.
cu vin mai ales i-ar plăcea.
Când ospățul e-n toi se dă dispărut.

apoi pătimaș, prefăcut.
se caută cu gesturi alene
pe urmele unor ușoare zbateri de gene.
De înveninate plăceri măcinat.
se trezește cu un gust rafinat
de amară tristețe.
În balans, iese afară din sine.
de-un gând abia se mai ține.
merge parcă-ar sta, fără rost.
se lasă ciugulit de secunde.
În oase-o răceală-i pătrunde.
și dispare ca și cum n-ar fi fost.
El e plictisit de viața de om.
deși, asemenea unui pom
cu rădăcinile ieșite prin frunze.
caută cu disperare, prin aer pământul
și umbra care umbrește mormântul.
Răstoarnă, întoarce lumea pe dos.
Eliberat de trăiri sceptice.
fascinat de otrăvuri profetice.
trăiește în cer, cu capul în jos.
El pe toate le știe!
Pare-o figură hazlie
cu nasul lipit de sufletul lumii.
Îți știe, ca-n basmele mumii
și netrăitele zile, făcute să fie.
Numai sufletul său nu și-l știe.
De-l cuprind înserările.
făcându-și mișcările.
pe sine cu sine însuși se strânge
ca într-un punct împietrit.
Nu râde, nu plânge.
sclipește uneori plictisit
ca steaua sa geamănă.
El nu ne mai seamănă.
Curios, el se leagănă
Între bine și rău.
Între nemărginire și sinele său.

Între noapte și zi.
Între moarte și voința de-a fi.
Între a da și a cere.
vânând, în tot ce există, mistere.
El vrea să fie ce este.
de-aceea în serile sale tăcute.
spre Domnul îngână o rugămintă:
din sufletul său să se mute
În mâna cu care pictează cuvinte.
El și lumea... glumă veche.
Iluzorie pereche.
mai bizară alta nu-i:
nu au loc pe-aceeași cale.
lumea-și vede de-ale sale.
el le ține pe-ale lui.

PERECHI ILUZORII

Neștiut, pe nesimțite.
mai recente ori mai vechi.
se-ntâlnesc perechi-perechi

din DA și NU zămislite
și din minus și din plus
și nu e deloc exclus
adevăru-n alb și negru.
Ce mai e astăzi integru?!
Zi de zi, de cum dau zorii
lumea-i un joc pătimaș
un ocean de perechi iluzorii.
Neîndemânatec luntraș.
creat din făptură și fire.
derutat și uimit navighez.
precaut să nu eşuez
Între punct și nemărginire.
Mă îmbie, mă cheamă
Întregul și partea.
trăitorul și moartea.
Contemplu cu băgare de seamă
frumuseți de fațadă.
Înțelepciuni din adâncuri...
tăinuitelor lor tâlcuri
ușor le putem cade pradă.
Cu încredere plutesc în derivă.
În oceanul de chemări iluzorii.
Incitat, liniștit deopotrivă.
fericit deghizat ca actorii.
Printre incertitudini pășesc apăsător.
printre adevăruri mă strecor derutat.
Optimismul zi de zi mi-l hrănesc
cu neliniști adunate în suflet.
cu lacrimi amare din cuget.
Ca un biet matelot visător.
În derivă, uluit, temător
de ispitele care m-atrag.
de chemările care mă-ncântă.
c-un lanț iluzoriu mă leg de catarg
CUVÂNTUL, cel dulce și drag.
el însuși o iluzie sfântă.

ÎNCEPUTUL ȘI SFÂRȘITUL

Un punct a fost la început
din care-n tănuitul necuprins
O vâlvătaie uriașă s-a aprins -
un fapt rămas și azi nepriceput.
De-aceea și poveștile diferă...
Din punctul cam stingher și singular.
a prins a se lărgi o sferă
și-n sinea sa, în chip bizar.
vârtejuri fără număr a creat.
În care - apoi s-au diferențiat
puzderia de stele și planete.
Ce bătălii, ce lupte violente!
Și sfera uriașă se rotește.
sporește-n sine, se lărgeste.
ținând morțiș, cu tot, tot dinadinsul
În sine să cuprindă necuprinsul.
Dar forțele treptat, treptat s-or stinge.
și-n sfera fără energie
O pace generală va învinge
savanții o numesc izotropie.
De toate cele sfinte părăsită
măiastră sferă-n sine se va strânge.
se va răci, se va chirci și istovită.
va deveni iar punct și se va stinge.
Cum să-ți închipui neînchipuitul?!
Dar nu vă tulburați cu firea.
mai iute-și va afla sfârșitul
omenirea.

RAI ȘI IAD

La capetele zilei se arată.
se naște-n zori și în amurg renaște.
e Venus pentru cine o cunoaște.
Luceafărul, îi spune lumea toată.
Apare ca a soarelui solie
și înainte ca-n lumină să se-ascundă.
Luceafărul din zori, cu dărnicie.
revarsă spre pământ o pace blândă.

Dar seara, printre stele se ivește
mândrețea însăși, farmecul, iubirea.
cu grație vrăjește toată firea;
plăcerea amoroasă o sporește.
sclipsesc mai viu, pe flori, și licuricii.
alintă cu tandrețe, feciorește.
e doamna voluptuoaselor delicii.
Zeiță a iubirii? Ce minciună!
Ca ușa raiului – ispititoare.
dar în ea însăși ce-i mai rău adună:
bizare fenomene planetare.
temperaturi mistuitoare.
nori grei, otrăvitori, cer arămiu.
mortale radiații nevăzute
ce-ar mistui tot ce e viu.
Venus e iadu-ntruchipat.
dar cu puteri numai de ea știute.
cu chipul său, ușor roșcat.
pe mulți îndrăgostiți a fermecat.
Cât de frumoasă-i Venus sus, pe cer!
Din depărtări simți nesecat izvorul
de-ai dragostei fiori, de blând mister.
Spre a fi la fel ca-n prima zi, iubire.
cât de departe să te ducă dorul
atât de înclinat spre amăgire?!

„NIMICUL” ȘI INFINITUL
Într-o vreme, înțelepții.
contemplând nemărginitul.
se jucau cu infinitul.
după vrere, șugubeții
alergându-l.
doar cu gândul.
când spre minus, când spre plus.
Și nu e deloc exclus.
vrând să întetească jocul.
să le fi surâs norocul.
să găsească-un șiretlic.
Un „nimic”.

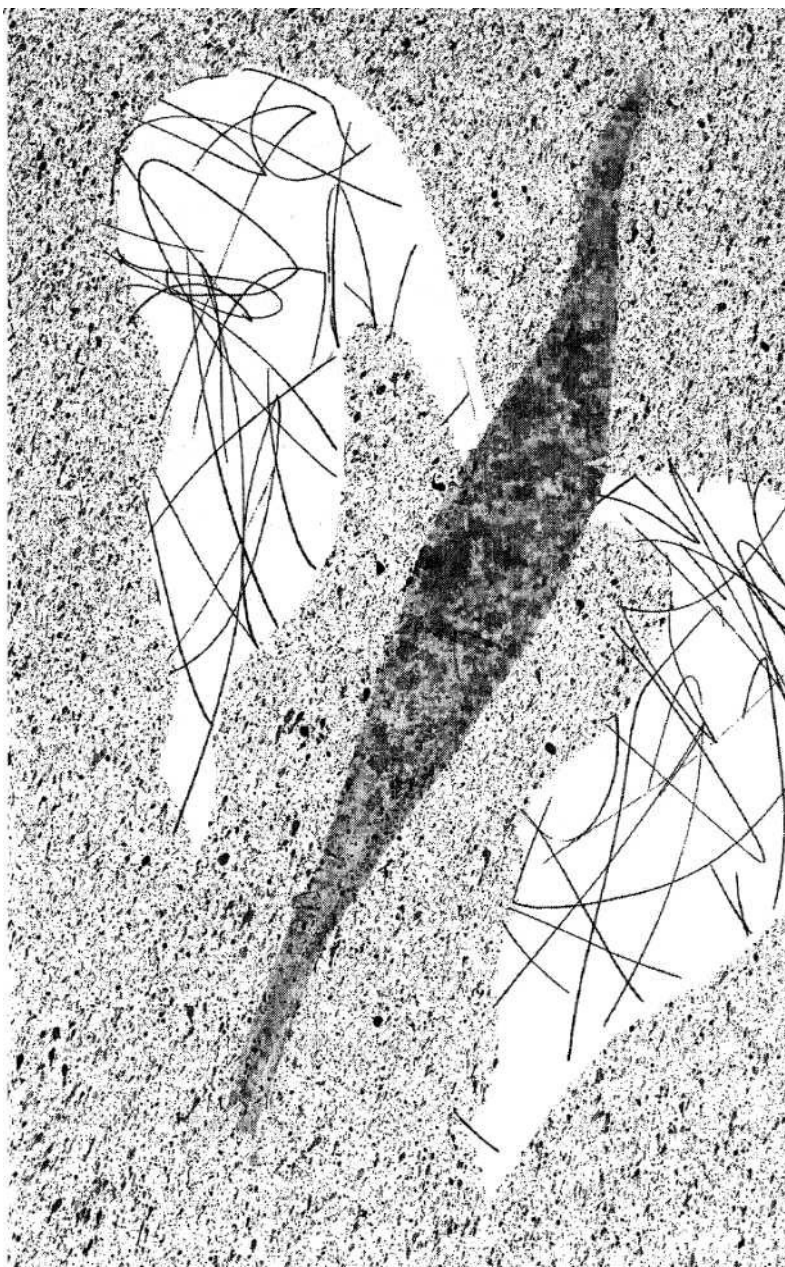
căruia i-au pus un nume.
Zero a ieșit în lume
Inocent ca-nfățișare
se părea că forțe n-are.
Dar la treabă când e pus
niciun număr n-are pace.
e sporit sau e redus;
ba mai mult, fiind tenace.
doar c-un semn, așa-ntr-o doară.
el, „nimicul”, poate face
Infinitul să dispară.
Zero alăturat de unu.
tot perechi, perechi, perechi.
lasă-n urmă tot ce-i vechi
și lucrând stăruitor
scot la viață, cu migală.
noua lume virtuală.
Prins în aspre bătălii
a ieșit învingător.
A zdruncinat din temelii
credințe și filosofii
căci zero e un vrăjitor.

BA!

Două semne - ce cuvânt!
Are o aleasă soartă.
Între NU și DA ne poartă.
Ba - nu-i altul pe pământ.
E modest dar iscusit
ca și graiul din bătrâni.
poartă-n sine, tănuț.
un buchet de-nțelepciuni.
BA cu lumea stă la vorbă.
dojenește, dezaprobă.
dar când vrea el să se joace.
strengărește te întoarce
ba încolo, ba încoace.
Răbdător de ești, el poate
la taifas cu tâlc să spună.

ba de aia, ba de asta, ba de toate
câte-n stele, câte-n lună.
În balans, între extreme
BA ne poartă-n orice vreme.
curajos, el nu se teme
nici de NU și nici de DA
ci le spune răspicat
ca un mândru magistrat.
când **ba nu**, și când **ba da!**

APE VII ȘI APE MOARTE

Zorii zilei, apă vie.
apa binecuvântată

care-a fost predestinată
matcă sacră-n veci să fie
unde-și află începutul
tot ce seamănă Cuvântul.
Suntem vii, avem tărie.
sânge vălurind fierbinte.
gânduri unduind prin minte.
brațul ferm, pasul vioi
și în suflet bucurie
cât e vie apa-n noi.
Apa naște, la izvoare.
locuri sfinte de-ncântare.
de credință, de lumină
și în oameni gânduri bune.
pace, liniște deplină.
apa e înțelepciune.
Sunt și ape urgisite.
tulburi și învolburate
mlaștini, ape pervertite
ce-nmulțesc în ele smârcuri.
vise negre în adâncuri
și-n afară lacrimi moarte.
Ce puteri nedeslușite.
cine apele le-mparte;
ce destin le fac să poarte
oscilații tănuite
și de viață și de moarte?

CUPRINS

Cuvânt de prezentare
dr. Teodora FĂNTÂNARU pag. 5

I. DEZMĂRGINIRI

CĂLĂTOR PRINTRE STELE pag. 13

II. PARADIGME

JOCURI pag. 23

STELELE pag. 29

ASCULTĂ MUZICA pag. 32

RONDURI LARGI ȘI PIRUETE pag. 37

SUB STĂPÂNIREA SEMNELOR pag. 39

SUFLETUL LUMII pag. 43
VULTURE pag. 45
MIȘCARE pag. 49
INIMA ȘI MINTEA pag. 51
ÎNCREDERE pag. 53
COPILĂRIE pag. 55
LUMEA - GRĂDINA MEA DRAGĂ... pag. 57
IMAGINI TREMURÂNDE pag. 59
DOAR DORUL pag. 63
CA DE PIATRĂ pag. 65
STEJARUL pag. 67
SE STING ARMONIILE LUMII pag. 69
IZGONIREA DIN RAI pag. 71
INVIZIBILUL pag. 73
REÎNTREGIRE pag. 77
ZBORUL SUFLETULUI pag. 80
NOPTI DE VEGHE pag. 83
RUGĂCIUNE PENTRU TIMP pag. 85
EU SUNT CLIPA pag. 87
TIMPULE, HAPSĂNULE pag. 89
JOCUL CU UMBRE pag. 91

III. ÎNTÂLNIREA EXTREMELOR PERECHI ILUZORII

EL ȘI LUMEA pag. 95
PERECHI ILUZORII pag. 101
ÎNCEPUTUL ȘI SFÂRȘITUL pag. 103
RAI ȘI IAD pag. 105
NIMICUL ȘI INFINITUL pag. 107
BA! pag. 109
APE VII ȘI APE MOARTE pag. 113